

บทที่ ๕

รับหน้าที่ผู้บังคับหมวด

ความรู้สึกแรกของการเป็นผู้บังคับหมวดที่นี่คือความโดดเดี่ยวเหมือนอยู่คนเดียว เ้านี้ ลูกน้องผมต่างทำธุระของตน เช่น แปรงฟัน โกนหนวด ปลดทุกข์ มีเสียงทักทายกันบ้างเป็นจุด ๆ มีบทสนทนามากระทบหูบ้าง เช่น “เหลืออีก ๔๐ วันก็จะกลับบ้านกันแล้ว” บางคนก็หันมาทางผมและทักทายเล็ก ๆ น้อย ๆ

ผมรวบรวมสัมภาระของใช้ส่วนตัว เช่น อาวุธประจำกาย สายโยง เข็มขัดสนาม เป้หลัง แล้วไปที่บังคับการหมวด ผมขอเวลาอยู่กับตัวเองเล็กน้อยเพื่อทำสมาธิก่อนที่จะไปทำหน้าที่ผู้บังคับหมวดอย่างเป็นทางการ

ผมเคยคิดว่าผู้บังคับกองร้อยคงจะมาคอยให้คำแนะนำและออกคำสั่งให้ปฏิบัติ แต่ผมคิดผิด ผมยังไม่เห็นผู้บังคับกองร้อยเลย โน่น ต้องรอไปอีกหลายสัปดาห์กว่าจะได้เจอกัน ความเป็นจริงก็คือผมเป็นนายทหารคนเดียวที่นี่และใหญ่ที่สุด ผมต้องรับผิดชอบ แต่ผมก็ยังไม่จะมีใครมาให้คำแนะนำผม จำหรือผู้หมู่เธอ ผมอาจจะรับฟังข้อเสนอแนะของเขาได้แต่สุดท้ายคำสั่งให้ปฏิบัติภารกิจต่าง ๆ ต้องออกจากผม ผมคงไม่สามารถออกคำสั่งโดยใช้คำพูด เช่น “พวกเราคิดว่าหมวดเราควรปฏิบัติอย่างไร” ผมทำ

/////////
อย่างนั้นไม่ได้แน่นอน เพราะรู้อยู่แก่ใจว่ามันเป็นความรับผิดชอบของผม
ในฐานะผู้บังคับหมวด

ช่วงแรก ๆ ของการปฏิบัติหน้าที่ผู้บังคับหมวดเป็นช่วงที่สำคัญ
มากสำหรับผม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมรภูมิรบ ผมรู้ว่ากำลังเป็นที่จับตา
มองของลูกน้อง พวกเขาคงกำลังคิดว่าผู้หมวดใหม่คนนี้จะเป็นอย่าง
ไร หน้าตาเป็นอย่างไร จะเหมือนคนก่อนไหม เป็นต้น สถานการณ์ที่เป็นเรื่อง
ของความเป็นความตาย ถ้าก้าวแรกของผมผิดพลาด ความน่าเชื่อถือก็จะ
หมดไปเลยและก็จะส่งผลต่อลูกน้องด้วย

ผมตัดสินใจว่าจะพูดเรื่องอะไรกับหมวดผมโดยคิดว่าน่าจะเป็น
เรื่องยุทธวิธีของฝ่ายเรา เพราะเป็นเรื่องพื้นฐานที่สำคัญ ในสมรภูมิรบ
ทุกอย่างที่ต้องอยู่ในกรอบระเบียบของส่วนรวมที่ตามตกลงกันไว้เพื่อ
ความปลอดภัย ไม่ว่าจะเป็นการกิน นอน การเดิน การลาดตระเวน
ผมต้องออกคำสั่งเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ให้ชัดเจน และมันก็จะ เป็นเครื่องวัด
ความเป็นผู้นำอย่างหนึ่งด้วยว่าเราใส่ใจลูกน้องแค่ไหน

ผมสำรวจสภาพแวดล้อมอย่างละเอียดเท่าที่เวลาจะมีให้ ไม่ว่าจะ
จะเป็นภายในฐาน หมู่บ้านที่ต้องคุ้มกันรวมถึงสิ่งแวดล้อมรอบฐาน เช่น
ทุ่งนา ก่อนที่จะออกคำสั่งใด ๆ ลูกน้องคงจะเฝ้าดูอยู่ด้วยว่าเรามีกันแค่ไหน
ในขณะเดียวกันผมก็ต้องข่มใจตัวเองไม่ให้ประมาทเพราะเรายังใหม่

สิ่งแรก ๆ ที่ผมควรจะทำอีกอย่างคือส่งชุดออกไปลาดตระเวน
ภารกิจของเรานี้คือการคุ้มกันหมู่บ้าน แต่จะทำอย่างนั้นได้อย่างมี
ประสิทธิภาพเราก็ต้องรู้สถานที่รอบข้าง นั่นคือต้องออกไปสำรวจนอกฐาน
ถ้าเราอยู่แต่ในฐานจริงอยู่มันอาจจะปลอดภัยในระดับหนึ่งแต่คงไม่ตลอด
ไปเพราะจะตกเป็นเป้าทำให้ข้าศึกได้ อีกอย่างข่าวสารที่แท้จริงเราคงจะ

ไม่ได้รับอย่างแน่นอน ในแต่ละวันผมจะส่งชุดลาดตระเวนออกไป ๓ ชุด โดยเวลาที่ออกลาดตระเวนของแต่ละชุดจะต่างกัน ทำให้มีทหาร ๒ หมู่ ปืนเล็กรักษาสถานไว้ทุกขณะ ถ้าหมู่ที่ออกลาดตระเวนมีเหตุปะทะกับข้าศึก และต้องการกำลังเสริม หมวดก็จะส่งอีก ๑ หมู่ปืนเล็กไปช่วยโดยเหลือ โดยยังมีอีก ๑ หมู่ไว้รักษาสถาน ความท้าทายในการจัดหมู่ไปลาดตระเวน อยู่ที่ต้องมีการปรับเปลี่ยนแผนอยู่เสมอไม่ว่าจะเป็นเวลาในการออก ลาดตระเวนหรือแม้กระทั่งเส้นทางเพื่อให้ข้าศึกจับทางได้ยาก การ ลาดตระเวนจะทำทั้งกลางวันและกลางคืนโดยหากมีการตรวจพบข้าศึก หมู่ที่ลาดตระเวนก็พร้อมที่จะปรับสภาพเพื่อเตรียมจู่โจมได้ โดยส่วนตัว ผมคิดว่าการที่ทหารอเมริกันและทหารจากรัฐบาลเวียดนามได้มาประจำ อยู่ในพื้นที่ จะเป็นเครื่องพิสูจน์อย่างดียิ่งศักยภาพว่าจะสามารถรักษา พื้นที่ได้จากพวกเวียดกงได้หรือไม่

การลาดตระเวนในเวลากลางคืนเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อไม่ให้เราเป็น ฝ่ายตั้งรับเสมอไป จริง ๆ แล้วไม่ได้หมายความว่าเราต้องไปเดินจริง ๆ แต่ เป็นการจู่โจมตีข้าศึก โดยที่ชุดลาดตระเวนจะเลือกจุดใดจุดหนึ่งเป็นพื้นที่ ปฏิบัติการ เมื่อข้าศึกเดินเข้ามาในพื้นที่ก็ทำการโจมตีเลย โดยปกติแล้ว ข้าศึกจะได้เปรียบในเวลากลางคืน พวกมันมักจะวางกับดักไว้ในที่ต่าง ๆ ในระหว่างที่ลาดตระเวนในเวลากลางวันถ้าตรวจเจอระเบิดก็ถือว่าโชคดีไป แต่ในเวลากลางคืนเป็นเรื่องที่ลำบากมาก ถ้าไม่เดินไปเหยียบหรือสะดุดก็ ถือว่าโชคดีไป อีกอย่างข้าศึกมักจะไต่กลั่นของทหารอเมริกันล่วงหน้าไป ทำการจู่โจมตีในจุดใดและมันก็อันตรายมากสำหรับพวกเรา

ชาวบ้านนี่แหละคือตัวอันตราย ถ้าเขาไม่เป็นฝ่ายเรา เขาจะ สามารถสังเกตการเคลื่อนไหวของเราว่าออกจากฐานตอนไหนแล้วส่ง สัญญาณให้พวกเวียดกงรู้ ไม่ว่าจะโดยการจุดเทียนหรือปิดเปิดวิทยุเพื่อ

เป็นการส่งสัญญาณ และถ้าเป็นอย่างนั้นโอกาสที่ฝ่ายเราจะสูญเสียก็จะมากขึ้น และไม่มีอะไรอันตรายมากไปกว่าการถูกโอบในระหว่างที่ทำการชุมนุมโจมตี และถ้าไม่มีกำลังเสริมมาช่วย โอกาสจะสูญเสียมีถึง ๙๐ เปอร์เซ็นต์ วิธีการลดอันตรายต่าง ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นกับชุดที่ออกชุมนุมโจมตีก็มีหลายวิธี อาทิ เปลี่ยนเส้นทางเดินลาดตระเวน เปลี่ยนจุดชุมนุมโจมตี กลับฐานเร็วขึ้น หรือเพิ่มเติมเรื่องการพรางบุคคล เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อไม่ให้ข้าศึกตรวจจับได้ง่าย แต่การเปลี่ยนจุดชุมนุมโจมตีบ่อยก็มีข้อเสียเหมือนกันคือเพิ่มโอกาสเสี่ยงในการไปเหยียบกับระเบิด หรือเดินเข้าไปยังจุดชุมนุมโจมตีของข้าศึก ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าการลาดตระเวนหรือการชุมนุมโจมตีในเวลากลางคืนนั้นอันตรายมาก แต่ในฐานะที่เป็นผู้บังคับหมวดผมต้องทำเพื่อป้องกันการตกเป็นเป้านี้

แล้วผมควรจะวางตัวเองอย่างไรในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ที่นี้แน่นอนการเป็นผู้บังคับหมวดในสนามรบ การวางตำแหน่งที่อยู่ของตัวเองเป็นเรื่องสำคัญมาก มันเหมือนกับในแวดวงอสังหาริมทรัพย์ ตำแหน่งที่ตั้งจะสำคัญที่สุด ในฐานะที่เป็นผู้บังคับหมวดผมต้องคิดดูให้ดีว่าจะอยู่จุดไหนเวลาใด ปกติแล้วใน ๑ หมวดทหารราบจะประกอบไปด้วย ๔ หมู่ หมู่ละ ๑๐ คน โดยเป็นหมู่ปืนเล็ก ๓ หมู่ อีก ๑ หมู่เป็นหมู่ปืนกล แต่ในความเป็นจริงหนึ่งหมู่ของเรามีคนแค่ ๖ - ๗ คนเท่านั้นเอง ชุดที่ออกไปลาดตระเวนในแต่ละครั้งก็คือ หมู่ปืนเล็กที่ปกติแล้วคนที่รับผิดชอบในการลาดตระเวนก็คือผู้บังคับหมู่นั้นเอง ถ้าผมไปกับชุดลาดตระเวนข้อดีคือจะได้เห็นการทำงานของลูกน้องและสามารถให้คำแนะนำได้ว่าควรจะปรับปรุงอย่างไรอีกอย่างลูกน้องก็จะเคารพผมมากขึ้นเพราะการลาดตระเวนถือว่าเป็นภารกิจที่อันตรายที่สุด หากหัวหน้าไม่ไปรับความเสี่ยงกับลูกน้องเอาแต่อยู่ในฐานความศรัทธาต่อผู้นำก็จะมี แต่การที่จะออกไปทำการลาดตระเวนกับลูกน้องทุกครั้งคงไม่เหมาะ เพราะกำลังพลส่วนใหญ่อยู่ที่ฐาน เราต้อง

รับผิดชอบฐานด้วย กล่าวคือต้องอยู่ทั้งที่ฐานและไปลาดตระเวนแต่ต่างเวลากัน ต้องทำอย่างนี้จนกว่าลูกน้องจะมั่นใจในตัวเรา ดังนั้นใน ๒๔ ชั่วโมง ผมจะออกไปลาดตระเวน ๑ ครั้ง และจะอยู่ที่ฐานในเวลาที่เหลือหรือประมาณ ๒ ใน ๓ ของแต่ละวัน

ในระหว่างการลาดตระเวนความรับผิดชอบและอำนาจในการสั่งการจะมาจากผู้บังคับหมู่ซึ่งจะปฏิบัติหน้าที่เป็นหัวหน้าชุดในการลาดตระเวน ถ้าผมร่วมไปด้วยก็จะเป็นเพียงผู้สังเกตการณ์เท่านั้น เว้นแต่มีเหตุปะทะที่รุนแรงหรือมีการรวมกำลังกับอีกหนึ่งหมู่ ปืนเล็กในสถานการณ์ดังกล่าวผมจึงจะรวบอำนาจในการสั่งการทั้งหมดมาอยู่ที่ผม ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้บังคับหมวดควรทำ และในกรณีที่ผมอยู่ที่ฐานในขณะที่ชุดลาดตระเวนมีการปะทะและต้องการกำลังเสริมผมในฐานะที่เป็นผู้บังคับหมวดก็ควรนำกำลังเสริมออกไปช่วยชุดลาดตระเวนนั้นด้วย พุดง่าย ๆ ก็คือ ผู้บังคับหมวดที่ดีควรไปอยู่ในที่ที่ลูกน้องมีการปะทะ หรือในที่ที่กำลังพลส่วนมากของหมวดอยู่

ผมคิดอะไรไปสักพักและมั่นใจว่าถึงอย่างไรเสียอำนาจในการตัดสินใจจะให้หมวดทำอะไรนั้นอยู่ที่ผม ผมใช้เวลาไม่ถึง ๑๕ นาทีในการเก็บข้าวของให้เข้าที่ และในอีกหลายเดือนจากนี้ไปผมรู้อยู่แก่ใจว่าเรายังไม่มีประสบการณ์ในการรบและจะประมาทไม่ได้ แผนการต้องมีการปรับเปลี่ยนอยู่เสมอเพื่อความอยู่รอดของฐานและความสำเร็จของภารกิจ เมื่อเข้ามาอยู่ในที่บังคับการหมวดเรียบร้อยแล้วผมเรียกให้พลวิทยุโทรศัพท์มาพบ ซึ่งก็คือพลทหารที่ทำหน้าที่แบกวิทยุในระหว่างการรบและต้องอยู่ใกล้กับผู้บังคับหมวดเสมอเพื่อความสะดวกในการใช้วิทยุสื่อสาร พลวิทยุของผมชื่อ ฟิล เนล “ไปตามรองผู้บังคับหมวดและผู้บังคับหมู่มาหน่อยซิ” ผมสั่งด้วยน้ำเสียงที่ผมคิดว่านิ่งและใช้ได้ คือชัดเจน ไม่ร้อนรนจนเกินไป

ผมเริ่มมีความมั่นใจมากขึ้น บางทีภารกิจของผมที่เวียดนามอาจไปได้สวยก็ได้

ในระหว่างที่รอลูกน้องมาพบผมหีบกระป๋องลูกพีชซึ่งอยู่ในชุดเสบียงสนามที่กองทัพบกสหรัฐแจกจ่ายให้มากิน ภายในชุดเสบียงสนามก็จะมีไข่กระป๋องกับแฮมอยู่ด้วย ผมว่ามันไม่อร่อยเลยยิ่งในขณะที่ยังเย็น ๆ อยู่สภาพไม่ต่างจากไขมันที่จับตัวเป็นก้อนเลยคือไม่น่ากิน สิ่งที่น่ากินที่สุดในความคิดผมก็คือพีชกระป๋องนี่แหละ กินแทนอาหารเข้าได้เลย มันคือสิ่งที่ดีที่สุดในกองทัพบกจัดให้ได้ ขณะที่กำลังกิน พลวิทยุฟิล เนล ก็กลับมาบอก “เดี๋ยวก็มาถึงครับผู้หมวด” ฟิล เนลเป็นคนหน้าตาบ่งบอกว่าเป็นคนใจดี ผมสืบทอด มีกระบังตามใบหน้าและไหล่ หลังจากนั้นฟิล เนลก็เลือกดูกระป๋องเสบียงสนามว่าจะกินอะไรดี เขาก็ยังไม่กล้าพูดกับผมมาก ยิ่งรอคู้ทำที่อยู่ว่าผู้หมวดคนนี้จะเป็นอย่างไรมาก่อน ผมตัดสินใจยังไม่ชวนเขาคุยอะไร จนกว่าจะสั่งการกับรองผู้บังคับหมวดและผู้บังคับหมู่เรียบร้อยแล้ว

จำ จอน เฮอร์นันเดซ รองผู้บังคับหมวดมาถึงก่อน เขาเป็นคนผิวสีค่อนข้างเข้มและหุ่นทะมัดทะแมง เชื้อสายเม็กซิกันมาจากรัฐเท็กซัส (แต่เคยอยู่เมืองเดนเวอร์ รัฐโคโลราโดด้วย) จำเฮอร์นันเดซรับราชการมาตั้งแต่สมัยสงครามเกาหลีและเป็นทหารที่รับราชการนานที่สุดในหมวดสงครามเวียดนามทำให้นายทหารชั้นประทวนในกองทัพลดลงไปมากจากการเสียชีวิต คนที่รอดชีวิตจากการรบในครั้งแรกก็ไปอีกเป็นครั้งที่ ๒ หรือ ๓ แต่ยิ่งไปบ่อยครั้งเท่าไรโอกาสที่จะรอดชีวิตก็น้อยลงเท่านั้น คนที่รอดชีวิตจากการรบบางคนก็รับราชการต่ออีก ๒๐ ปีก่อนจะเกษียณก็มี แต่บางคนก็ลาออกก่อน แต่การใช้ชีวิตหลังเกษียณอายุคงไม่มีประโยชน์สำหรับคนที่เสียชีวิตในสนามรบหรือพิการ

จำเฮอร์นานเดซใกล้จะเกษียณอายุแล้วในอีกไม่กี่ปี ดังนั้นแกจะเป็นคนที่รอบคอบมากไม่เสี่ยงอะไรง่าย ๆ โดยไม่มีเหตุผล และก็ไม่ใช่คนที่บ้ำระห่ำกระหายสงคราม ผมรู้จักจำเฮอร์นานเดซตั้งแต่สมัยที่เขาเป็นผู้ช่วยครูฝึกที่โรงเรียนจูโจม (แต่ดูเหมือนแกจะจำผมไม่ได้) ช่วงของการฝึกในภาคที่ลุ่มที่รัฐฟลอริดาเป็นช่วงที่ลำบากมากและเขาก็ได้รับหน้าที่เป็นผู้ช่วยครูฝึกกะละ ๒๔ ชั่วโมง ตอนนั้นนักเรียนจูโจมทำการลาดตระเวนมาแล้ว ๕ วัน ๕ คืน ต่างก็อดหลับอดนอน เมื่อมาถึงแม่น้ำเยลโล่ เวลาประมาณ ๕ โมง และพวกเขาก็ต้องข้ามแม่น้ำด้วยวิธีสร้างสะพานเชือก อากาศที่นั่นเย็นมากประมาณ ๒๐ องศาฟาเรนไฮต์ และน้ำก็เย็นยะเยือก สะพานเชือกที่สร้างบังคับให้เราต้องเปียกน้ำอย่างเลี่ยงไม่ได้ ผมเป็นคนสุดท้ายที่ต้องว่ายน้ำข้ามเพราะต้องปลดเชือกจากอีกฝั่งหนึ่งด้วย จำเฮอร์นานเดซในฐานะที่เป็นครูฝึกจะเป็นคนสุดท้ายที่จะข้ามสะพานเชือกกระหว่างที่คอยเพื่อจะข้ามเขาก็ถาม “เหลืออีกกี่คน” ผมรู้ได้เลยจากน้ำเสียงว่าเขาเองก็ไม่อยากข้ามเช่นเดียวกับนักเรียนจูโจมเพราะน้ำเย็นมาก แต่ก็ทำเป็นเสียงเข้มไปอย่างนั้นเอง วันรุ่งขึ้นหลังจากข้ามแม่น้ำเยลโล่แล้ว ครูฝึกคนอื่นก็มาเปลี่ยน แต่นักเรียนจูโจมก็ต้องลาดตระเวนในภารกิจอื่นต่อไป สิ่งที่สำคัญคือ เขาก็ข้ามแม่น้ำที่เย็นยะเยือกเช่นเดียวกับนักเรียน คือไม่เอาเปรียบนักเรียนจูโจมและกระทำด้วยความรอบคอบ ในฐานะที่ทำหน้าที่เป็นรองผู้บังคับหมวด เฮอร์นานเดซก็แสดงออกถึงความรอบคอบเช่นกัน เขาจะไม่เสี่ยงชีวิตของลูกน้องในสิ่งที่ไม่มีเหตุผลอันควรเช่นความบ้ำระห่ำเป็นอันขาด

“สวัสดียามเช้าครับผู้หมวด” จำเฮอร์นานเดซทักทายผม ดูเหมือนว่าเขาจะจำผมไม่ได้จริง ๆ ผมก็ทักทายกลับและผู้บังคับหมู่อีก ๓ คนก็มาถึงพอดี ผู้บังคับหมู่ทั้ง ๓ คนยังดูดีก็อยู่เลย อายุอยู่ในช่วง ๒๐ - ๒๑ ปี

ผู้บังคับหมู่เจมส์รูปร่างบอบบางผมสีทอง มาจากเมืองวอลโดสต้า รัฐจอร์เจีย เขาทักทายผมด้วยสีหน้าที่แจ่มใสและกระตือรือร้น ผู้บังคับหมู่แบรดชอร์ จากรัฐนอร์ทแคโรไลนา รูปร่างเล็กผิวสีเข้ม เป็นคนเงียบ ๆ ไว้หนวด ประกอบกับการแต่งตัวที่ไม่ค่อยจะเรียบร้อยยิ่งทำให้ดูแก่กว่าวัย ส่วนอีกคนคือผู้บังคับหมู่ดอน จากเมืองสเตทไลน์ รัฐเคนทักกี เป็นที่ผมประทับใจมากที่สุดในบรรดาผู้บังคับหมู่ทั้งหมดคือ ผู้หมู่ดอน เขาเป็นคนรูปร่างใหญ่ ผมดกดำ และเป็นคนมั่นใจในตัวเองสูง เดิมทีดอนทำหน้าที่เป็นเสมียนพิมพ์ดีดในกองทัพเนื่องจากเคยเรียนมหาวิทยาลัยมา ๒ ปี แต่เปื่องานก็เลยสมัครมารบในแนวหน้า อีกอย่าง การมารบในแนวหน้าจะมีรายได้เพิ่ม ๕๕ เหรียญสหรัฐต่อเดือนด้วย ดอนทำหน้าที่ผู้บังคับหมู่ได้อย่างดี ถึงแม้จะเป็นคนพูดจานุ่ม ๆ แต่ก็ด้วยน้ำเสียงที่ฉะฉานและมั่นใจ

ผมมารู้ทีหลังว่าดอนทำหน้าที่ผู้บังคับหมู่ดวงจริงในช่วงก่อนที่ผมจะมารับตำแหน่ง เพราะผู้หมวดคนก่อนคือรอฟ ไม่ได้ทำหน้าที่ที่ควรทำ และรองผู้บังคับหมู่วอดเฮอร์นานเดชก็ระมัดระวังเกินไปจนไม่กล้าริเริ่มสิ่งที่จำเป็นเพื่อความอยู่รอดของหมวด สิ่งที่เขาทำเป็นหลักคือให้การสนับสนุนด้านอาวุธยุทธโปกรณ์และสิ่งของที่จำเป็นอื่น ๆ รวมถึงกำกับดูแลด้านสุขอนามัยของลูกน้อง แต่จะไม่ทำอะไรเกินไปกว่านั้น ผมคิดว่าผู้หมู่ดอนรู้ถึงความจำเป็นในการวางแผนการที่รอบคอบเพื่อความอยู่รอดของหมวดจึงริเริ่มแผนการลาดตระเวน ตรวจเช็คฐานรวมถึงการควบคุมหมู่บ้าน

เมื่อทุกคนมาพร้อมผมจึงให้แนวทางการปฏิบัติ ภายในหมู่ผู้บังคับหมู่ก็จะควบคุมการปฏิบัติของลูกน้อง ในขั้นต้นให้ปฏิบัติตามแผนเดิมไปก่อนจนกว่าจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่นจากผู้บังคับหมู่คือผม ปกติผู้บังคับหมู่ก็จะให้คำสั่งแล้วผู้บังคับหมู่ก็จะถ่ายทอดคำสั่งนั้นไปยังลูกหมู่ของตัวเอง ผมเน้นย้ำว่าคำสั่งทางยุทธวิธีต้องเป็นไปตามมาตรฐานของ

กองทัพบกเท่านั้น คือจะประกอบไปด้วย ๕ หัวข้อคือ สถานการณ์ การกิจ แนวความคิดในการปฏิบัติ การสนับสนุน และการควบคุมบังคับบัญชา ปฏิภานของลูกน้องจากการออกคำสั่งของผมบ่งบอกชัดเจนว่าพวกเขา กำลังคิดว่าผู้หมวดคนใหม่ของเขา กำลังสั่งการโดยอิงตำราเป๊ะ ๆ ซึ่งก็มีทั้ง ข้อดีและไม่ดีจากมุมมองของพวกเขา จำเฮอร์นันเดซมองผมด้วยสายตา ที่แปลก ๆ เขาอาจจะคิดว่าผู้หมวดใหม่คนนี้จะพาพวกเขาไปไหนและ จะอยู่กับพวกเขานานแค่ไหน สำหรับผู้หมวดคนใหม่ ดูเหมือนจะโล่งใจเพราะ อย่างน้อยผมก็ดูไม่เหมือนผู้หมวดคนก่อนที่เอาแต่หลบอยู่ในที่บังคับการ หมวดไม่ยอมไปเสี่ยงอันตรายกับลูกน้องเลย ผู้หมวดเจมส์ควักเอาเศษกระดาษ ออกมาจากกระเป๋าและจดบันทึกในสิ่งที่ผมสั่ง ส่วนผู้หมวดแบรดชอร์ดูเหมือน กำลังนั่งหลับ และท้ายสุดคือพลวิทยุของผมเนล เนนอนเขาไม่เกี่ยวข้อง กับการรับคำสั่ง แต่กำลังรูนอยู่กับการอุ่นอาหารอยู่ข้างหลัง

“โอเค ทุกคน ถ้าไม่มีคำถามอะไรอีก หมู่ของเจมส์ออก ลาดตระเวนเวลา ๑๓๐๐ หมู่ของดอนออกลาดตระเวนหลังจากหมู่ ของเจมส์กลับมาแล้ว ส่วนหมู่ของแบรดชอร์ให้ทำการซ้อมโจมตีในเวลา กลางคืนห่างจากฐานไปทางทิศใต้ ๓๐๐ เมตร ในแผนที่จะเป็นที่โล่ง ให้วางกำลังบนขอบของที่โล่ง” สักพักแบรดชอร์ก็พูดขึ้นมา “ไม่เข้าท่า เลยครับ มีคนปลุกมันฝรั่งบนที่โล่งนั้นแล้วก็ใช้เป็นที่พักพิงหลังจาก ทำงานบนทุ่งนาที่อยู่ติดกัน กลิ่นเหม็นคลุ้งไปทั่วเลย” นั่นเป็นวิธีการพูด ของแบรดชอร์ เมื่อเขาไม่เข้าใจคำสั่ง ผมเลยพูดต่อว่า “วางกำลังซ้อมโจมตี บนขอบของทุ่งมันฝรั่งนั้นแหละ ผมจะไปด้วย และก็สำหรับเจมส์ ก่อนจะ ออกไปทำการลาดตระเวนให้บอกผมด้วย ผมจะไปฟังตอนที่คุณออกคำสั่ง เพราะผมจะไปด้วย ส่วนจำเฮอร์นันเดซให้อยู่ที่ฐานกับพลวิทยุ เมื่อผม ต้องการติดต่อกับฐานผมจะติดต่อผ่านวิทยุประจำหมู่” เมื่อออกคำสั่งเสร็จ

ทุกคนก็แยกย้ายไปปฏิบัติหน้าที่ที่สั่งการไป ผมมีเวลาสักเล็กน้อยสำหรับจิบก่อนจะออกไปสำรวจรอบฐานแต่ก็จิบไม่สนิทนัก พวกผู้บังคับหมู่คงจะเดาไปต่าง ๆ นานาว่าผู้หมวดคนใหม่จะมาไม่ไหนกันแน่

เจ้าแมลงวันตัวน้อยก็บินมาตอมที่หน้าผมตอนที่กำลังจิบพอดี มันคงพอจะรู้ว่าผมไม่ได้หลับจริง ๆ ผมหลับไม่ลงเพราะว่าอีกไม่กี่ชั่วโมงก็ต้องออกไปลาดตระเวนกับหมู่ของเจมส์ มันจะเป็นการออกไปลาดตระเวนรอบครั้งแรกสำหรับผม เม็ดเหงื่อไหลจากคอลงไปบนแผ่นหลังเปียกเสื่อเกราะกันกระสุนที่แสนจะรัดตัวไปหมด และแล้วเจ้าแมลงวันตัวน้อยก็บินหนีไป มันไม่ได้รับรู้ความยากลำบากของผมเลย

การเตรียมความพร้อมสำหรับการลาดตระเวนเป็นไปด้วยความเรียบร้อย เจมส์ออกคำสั่งลาดตระเวนให้กับลูกหมู่โดยมีผมนั่งดูอยู่ข้างหลัง ในภาพรวมลูกหมู่มีความพร้อม เพียงแต่ต้องปรับเรื่องการแต่งกายเล็กน้อยเพื่อให้เหมาะสมกับการกิจลาดตระเวน และเมื่อถึงเวลา ๑๓๐๐ พวกเราก็ตีออกจากฐาน

ความคาดหวังของผมตอนนี้เหมือนกับตอนที่มาถึงที่สนามบินเปียนฮัวใหม่ ๆ ผมคิดไปต่าง ๆ นานา ก้าวแรกที่ออกจากฐานก็หวั่น ๆ เหมือนกันว่าจะมีลูกกระสุนจากฝ่ายตรงข้ามยิงเข้ามาใส่หรือไม่ สิ่งที่สัมผัสเมื่อก้าวขาออกจากฐานคือความสงบจากวิถีชีวิตของชาวบ้านที่นี่ที่ไม่เหมือนที่ไหน ผมสังเกตเห็นสิ่งแวดล้อมถึงผู้คนที่นี่ดูสบาย ๆ เป็นอย่างไร อาทิ ลักษณะการเดิน สิ่งที่แบกถือ เป็นต้น สภาพแวดล้อมที่ผมสังเกต เช่น ความคดเคี้ยวของภูมิประเทศ ลักษณะของทุ่งนา ที่ดูเหมือนจะเดินผ่านไปไม่ได้ แต่ความจริงบนทุ่งนาจะมีคันนาเล็ก ๆ ที่พอจะให้คนเดินข้ามไปได้ ติดกับทุ่งนาจะเป็นพุ่มไม้เตี้ย ๆ ที่ข้าศึกสามารถใช้เป็นที่หลบซ่อนได้

อย่างดี แต่การเดินทางบนคันนาเป็นแถวยาวค่อนข้างจะเป็นเป้าเคลื่อนที่
อย่างดีให้กับข้าศึก

สภาพภูมิประเทศที่นี่เป็นสิ่งที่ต้องระวังเป็นพิเศษ ถ้าไม่ใช่ทุ่งนา
ก็จะเป็นพุ่มไม้ ร่องที่เป็นแนวทางเดินเล็ก ๆ ภูเขาสูง ๆ หรือที่ชัน ไม่เหมาะ
แก่การเดินทางลาดตระเวน แต่ที่ที่เหมาะสมแก่การลาดตระเวนก็จะเสี่ยงต่อการ
ถูกซุ่มโจมตี ฝ่ายที่เคลื่อนไหวก่อนก็มักจะเสียเปรียบ ในทางตรงกันข้าม
ฝ่ายที่อยู่กับที่ก็มักจะได้เปรียบ สำหรับทหารอเมริกันแล้ว ภูมิประเทศอัน
สวยงามที่นี่มักจะตามมาด้วยอันตรายเสมอ

สิ่งที่ผมต้องตระหนักเป็นอย่างมาก หรือที่จริงสำคัญมากกว่า
อันตรายที่มาจากภูมิประเทศแถวนี้ก็คือความรับผิดชอบที่ต้องมีต่อหมวด
รวมถึงชีวิตของพวกเขา พุดง่าย ๆ ผมมีส่วนทำให้ชีวิตของพวกเขาปลอดภัย
หรือเสี่ยงภัยมากขึ้น ถ้าหากมีอะไรเกิดขึ้นที่นี่กับหมวดผม เช่น มีลูกน้อง
บาดเจ็บหรือเสียชีวิตผมต้องรับผิดชอบเต็ม ๆ โดยหน้าที่ อันที่จริง
บางเรื่องมันก็ดูเหมือนว่าผมกำลังหลอกตัวเองอยู่หรือเปล่า ผมควร
จะมีความพร้อมในเรื่องประสบการณ์การรบก่อนที่จะมานำพวกเขา แต่
ทางเลือกก็ไม่ได้มีมากนัก

ในภาพรวมลูกน้องผมมีความพร้อมทั้งกายและใจในการรบ
มีความกระตือรือร้นในการปฏิบัติหน้าที่ เช่น มีวินัยในระหว่างการเดิน
ลาดตระเวน การถือปืนอยู่ในสภาพพร้อมรบ และเมื่อหยุดแต่ละคนก็รู้
หน้าที่ของตัวเองว่าต้องรับผิดชอบบริเวณไหน พุดได้ว่าผมสามารถจะไวใจได้

การลาดตระเวนครั้งแรกนี้เป็นไปด้วยดีไม่มีการปะทะ พวกเรา
เดินผ่านขบวนการกลุ่มหนึ่งแต่ก็ไม่ได้มีอะไรมากไปกว่านั้น แต่ผมรู้ว่าสักวัน
ก็ต้องมีการปะทะแน่ ๆ

สำหรับพื้นฐาน ผมเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับลูกน้อง ตำแหน่งหน้าที่ที่เขารับผิดชอบ แต่ก็รู้ตัวว่าผมกับลูกน้องยังห่าง ๆ กันอยู่ ผมยังรู้ไม่มากเกี่ยวกับความเป็นทหารของพวกเขาและพวกเขาก็ยังรู้ไม่มากเกี่ยวกับความเป็นผู้นำของผม ผมส่งชุดลาดตระเวนออกไปอีกในตอนบ่ายและพวกเขาก็รายงานเข้ามาว่าเห็นเวียดกงกำลังวิ่งหนีและได้ยิงไล่ไปติด ๆ ผมอดสงสัยไม่ได้ว่าทำไมพวกเขาจึงสังเกตได้ว่าใครเป็นทหารเวียดกง เพราะตอนที่ผมออกไปลาดตระเวนครั้งแรกก็ดูไม่ออกเลย

ผมเตรียมตัวสำหรับการออกไปชุมโจมตีในเวลากลางคืนหลังเที่ยงคืน ซึ่งจริง ๆ แล้วเรื่องนี้ทำเอาลูกน้องประหลาดใจพอสมควรเพราะพวกเขาไม่คาดว่าจะมีนายทหารออกไปชุมโจมตีพร้อมกับพวกเขา หรือว่าบางทีอาจจะมีการประสพการณ์ที่ไม่ค่อยดีเมื่อนายทหารออกไปชุมโจมตีพร้อมพวกเขาก็เป็นได้ อย่างไรก็ตามพวกเขาก็แสดงออกถึงการให้เกียรติผมและก็ได้พูดว่าอะไร ผมรู้สึกตื่นเต้นเล็กน้อยเมื่อใกล้เวลาต้องออกไปจริง ๆ เวลามันช่างผ่านไปเร็วเหลือเกิน เพราะเมื่อคืนที่แล้วผมเพิ่งนอนคุยกับบรอฟ ผู้หมวดคนก่อนอยู่เลย

การเดินลาดตระเวนในเวลากลางคืนเป็นประสบการณ์ที่พิเศษจริง ๆ ถึงแม้ว่าผมจะผ่านมันมาหลายครั้งแต่ก็เป็นในช่วงของการฝึกเท่านั้น ไม่ใช่ของจริง คราวนี้เป็นของจริง แวบหนึ่งในความคิดผมอดนึกถึงความกลัวในวัยเด็กไม่ได้เพราะในเวลากลางคืนอะไร ๆ ก็สามารถเกิดขึ้นและทำอันตรายเราได้ ผมค่อนข้างจะมั่นใจว่าข้าศึกมองเห็นเราชัดเจนในเวลากลางคืนและสามารถเลือกที่จะทำหรือไม่ทำอะไรเราก็ได้ ส่วนฝ่ายเรา การเคลื่อนที่ในเวลากลางคืนเหมือนกับการเดินคลำทางในที่มืด เสียงที่เกิดจากการเคลื่อนที่ของฝ่ายเราไม่ว่าจะเป็นเสียงกิ่งไม้ที่หัก เสียงใบไม้

หรือหญ้าที่สั้นไหว ดูเหมือนมันจะดังเป็นพิเศษเกินความเป็นจริงในความรู้สึกเรา ดูราวกับว่ามันกำลังส่งสัญญาณบอกฝ่ายตรงข้ามว่าเรากำลังมา ในขณะที่ข้าศึกนั่งรอคอยในความมืดรอจังหวะที่พวกเราจะเคลื่อนที่ผ่านพื้นที่สังหารที่พวกมันเตรียมไว้

ในความเป็นจริง กลางคืนกลับเงียบสงัดดูเป็นธรรมชาติดีไม่น่าจะมีอะไร แต่ผมก็อดคิดไม่ได้ว่ามันอาจจะมียะไร เพราะพวกเรากำลังเข้าที่ชุมนุมโจมตี แบรดชอว์เป็นคนนำพวกเราแต่ละคนไปเข้าที่ในจุดชุมนุม ผมก็เป็นคนหนึ่งที่อยู่จุดชุมนุม ตอนแรกก็ตื่นเต้นแต่สักพักก็เริ่มเป็นปกติ ความเงียบสงัดทำให้บรรยากาศความตื่นเต้นกลายเป็นปกติในที่สุด

ช่วงกลางวันที่ผ่านมาเราทำงานกันไม่ได้หยุด เมื่อถึงเวลาต้องทำการชุมนุมโจมตีเพื่อสังหารข้าศึกผมกลับรู้สึกง่วงมาก ผมรู้ตัวว่าตัวเองกำลังสัปหงกอยู่และบางครั้งก็เผลอหลับไปบ้าง แต่สักพักก็ต้องตื่นเพราะกลัวว่าลูกน้องจะมาเห็น ดูเหมือนเวลาจะผ่านไปเร็วเหมือนโกหก อีกไม่กี่อึดใจก็เริ่มสว่างแล้ว โชคดีที่ไม่มีอะไรปะทะเกิดขึ้น หลังจากนั้นพวกเราก็กลับเข้าฐาน

สำหรับเช้าวันที่สองของการเป็นผู้บังคับหมวด ผมเริ่มมีความมั่นใจมากขึ้น ผมให้ความเห็นสำหรับการชุมนุมโจมตีเมื่อคืนที่ผ่านมา ตัวอย่างเช่น การมีวินัยในตัวเองไม่เผลอหลับในระหว่างทำการชุมนุมโจมตี ซึ่งเรื่องนี้ผมเองก็รู้ตัวดีว่ามันต้องฝึกเพราะพวกเราเหนื่อยกันมาทั้งวัน และก็ให้คำแนะนำในการปรับที่มันตั้งรับในฐานด้วย นอกจากนั้นผมยังออกไปเยี่ยมหมู่บ้านที่หมวดผมรับผิดชอบ ดู ๆ ไปผมก็เหมือนกับเป็นผู้บัญชาการประจำหมู่บ้านไปเลย อีกทั้งยังได้ออกคำสั่งยุทธการสำหรับการลาดตระเวนเวลา ๑๓๐๐ ซึ่งผมก็จะไปด้วยเพื่อให้ลูกน้องมีความมั่นใจ

ในตั้ผู้นำ ครั้งนี้จะเป็นการออกไปทำการลาดตระเวนรอบเป็นครั้งที่ ๓ ในห้วงเวลา ๔๘ ชั่วโมง

การแต่งกายสำหรับการปฏิบัติหน้าที่ในแต่ละวันคือชุดตามระเบียบของกองทัพบก ซึ่งก็คือชุดสนามสำหรับการออกไปลาดตระเวนจะไม่นำเป้หลังและอุปกรณ์เสริมอื่น ๆ เช่น เสื้อผ้าหรือน้ำดื่มเพิ่มเติมไปด้วย เพราะเป็นการลาดตระเวนรอบ ๆ พื้นที่รับผิดชอบของหมวดซึ่งไม่ได้ไกลมาก แต่ทุกคนต้องสวมเสื้อกันกระสุนซึ่งเมื่อติดกระดุมแล้วก็จะคับแน่นพอสมควร ไม่ต้องพูดถึงเลยว่าจะแน่นขนาดไหนถ้าเอาเป้หลังติดตัวไปด้วยอาวุธประจำกายที่ติดตัวไปด้วยคือ ปืนเล็กยาว เอ็ม-๑๖ ทุกคนที่ออกไปลาดตระเวนจะนำกระสุนไปค่อนข้างมาก ยกตัวอย่างเช่น ตัวผมที่ปกติจะนำกระสุนติดตัวไปน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับลูกน้องจะนำกระสุนปืน เอ็ม-๑๖ ไป ๒๕ ชอง แต่ละชองบรรจุ ๑๘ นัด ซึ่งจะบรรจุกระสุนส่องแสงในทุกนัดที่ห้า นอกจากกระสุน เอ็ม-๑๖ แล้ว เรายังนำลูกระเบิดขว้างสังหารและลูกระเบิดควั่นเพื่อส่งสัญญาณไปคนละหลายลูก ยิ่งไปกว่านั้นแต่ละชุดลาดตระเวนจะนำจรวดต่อสู้อากาศขนาดเบาไปด้วยจำนวน ๒ นัด และผมตั้งใจไว้ว่าในอนาคตจะให้แต่ละคนนำติดตัวไปคนละนัดเลย สำหรับปืนกล เอ็ม-๖๐ นั้นอาจจะนำไปด้วยก็ได้ ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ ถ้าต้องนำปืนกล เอ็ม-๖๐ ไปด้วย กำลังพลในชุดลาดตระเวนต้องช่วยกันแบกกระสุน เพราะกระสุนปืนกล เอ็ม-๖๐ จะหนักกว่าของปืน เอ็ม-๑๖ มาก สำหรับมิดสนามก็แล้วแต่ว่าจะนำมิดสนามที่แจกโดยกองทัพหรือมิดส่วนตัวติดตัวไป สำหรับภารกิจซุ่มโจมตีจะนำทุ่นระเบิดแบบเคลย์มอร์ติดไปด้วย สำหรับตัวผู้บังคับหมวดเนื่องจากต้องมีความคล่องตัวสูงในการเคลื่อนที่จึงต้องขนของไปน้อยเมื่อเทียบกับลูกน้อง แต่ก็จะมีอย่างอื่นเสริม

เข้ามาแทน เช่น แผนที่ เข็มทิศ และระเบิดควันให้สัญญาณและต้องมีพลวิทยุอยู่ใกล้ตัวเสมอ

อุปกรณ์อีกอย่างสำหรับความพร้อมรบคือหมวกเหล็ก ทหารมักจะไม่นิยมนำหมวกเหล็กมาเพราะมันหนักมากแต่ก็จำเป็นเพราะสามารถกันกระสุนหรือสะเก็ดระเบิดได้ ท้ายที่สุดเข็มขัดสนาม สายโยงเข็มขัดชุดปฐมพยาบาลสนามและกระติกน้ำพร้อมซองก็จะติดตัวพวกเราไปด้วยไม่ว่าจะเอามาตรฐานไหนมาจับผมว่าพวกเราพร้อมรบ และผมก็พร้อมออกไปลาดตระเวนรบกับลูกน้องเป็นครั้งที่ ๓